



เปลี่ยน คล้าย อ่าน ต่าง



หนังสือเล่มนี้ ช่วยให้คุณพูดภาษาอังกฤษให้ฝรั่งฟังรู้เรื่อง

- อยากพูดอังกฤษคล่อง
- ต้องคำศัพท์ให้จำ
- ฟังออกเสียงภาษาอังกฤษให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
- วิธีการจำศัพท์ที่รวดเร็ว
- เทคนิคหลักการออกเสียง

เหมาะสำหรับทุกท่าน ห้องสมุด ครู อาจารย์ นักเรียน นักศึกษา
เพื่อเสริมภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น



ดวงกมลพิบูลย์ชื่อ
นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

เขียนคล้าย อ่านต่าง

มัทนา เกียรติพงษ์

คำนำสำนักพิมพ์

หลักการจำศัพท์ที่รวดเร็ว เพื่อการฝึกภาษาอังกฤษสู่ AEC สำหรับคนไทยภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยาก พูดยาก ฟังไม่เข้าใจ เพราะเราไม่ใช่เจ้าของภาษา เราพูดฝรั่งก็ฟังไม่รู้เรื่อง เพราะหลักการออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง และก็
ไม่รู้ศัพท์ เราจึงไม่ทราบว่าจะพูดอย่างไร หนังสือเล่มนี้จะช่วยให้คุณมีหลักการจำศัพท์ให้ง่ายขึ้น หลักการอ่านท่านผู้เขียนได้ชี้แจงไว้แล้วในหนังสือเล่มนี้ สำนักพิมพ์หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะสร้างประโยชน์ให้กับท่านผู้อ่านได้มากที่สุด

ขอแสดงความนับถือ

ดวงกมลพัลลภขิง

คำนำผู้เขียน

1. “เขียนคล้ายอ่านต่าง” เล่มนี้ ถ่ายทอดการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย แตกต่างจากพจนานุกรมอื่นๆ เพราะฉบับนี้ใช้เสียงวรรณยุกต์, รูปวรรณยุกต์ ตามอักขระวิธีไทย เพื่อช่วยในการถ่ายทอดเสียง เพราะจะช่วยให้คุณสามารณเน้นเสียงหรือออก accent ได้ใกล้เคียง เช่นตัวอย่าง คำว่า “aura” และ “actor” หากถ่ายทอดภาษาไทยในรูปแบบคำ “ออรา” หรือ “ออเรือ” และ “แอคเทอ” รับรองว่าฝรั่งไม่รู้จักแน่ ดังนั้นหากใช้รูปวรรณยุกต์ รูปสระเสียงสั้นยาวของไทย อักษรสูง, กลาง, ต่ำ เข้าช่วย โดยเขียนเป็น (อ้อเหอะ) และ (แอ๊คเถอะ) น่าจะทำให้เสียงใกล้เคียงกว่า เข้าใจง่ายกว่า

2. ควรอ่านออกเสียงทุกครั้งและบ่อยๆ เพื่อเป็นการฝึกให้เคยชิน ซึ่งจะทำให้คุณสามารถฟังจากปากเจ้าของภาษาได้เข้าใจและเขาก็เข้าใจเราด้วย

3. ไม่มีเทคนิคการจำใดๆ นอกจากคุณต้องแม่นยำในการอ่านภาษาไทย และสามารถผันวรรณยุกต์รูปตามอักษรกลาง, สูง, ต่ำ ออกเสียงควบกล้ำได้อย่างสบายๆ และถูกต้องเท่านั้นที่จะช่วยให้คุณได้

ขอให้สนุกและโชคดี

คำนำ

I. ในการจัดทำคำสำหรับ “เขียนคล้ายอ่านต่าง” นี้ ผู้เขียนได้แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1 เป็นการรวบรวมคำ จากคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ A-Z โดยมีกลุ่มคำ (ที่ประกอบด้วยคำ 2 คำหรือ มากกว่า) ที่มีพยัญชนะต้นและสระตัวเดียวกัน แต่ตัวสะกดต่างกัน ทำให้เสียงสระต่างกันไปด้วย หรือตัวสะกดอาจไม่ต่างกัน แต่คำเหล่านั้นลงท้ายด้วยพยางค์ต่างกันก็ดี พยัญชนะท้ายคำต่างกันก็ดี ก็ทำให้เสียงของคำต่างกันไปด้วย เช่น

atom	ออกเสียง	แอ๊ดเก๋ม
atop	ออกเสียง	เออะท็อพ
allergic	ออกเสียง	เอิ้ลเล่อจิค
allergy	ออกเสียง	แอิ้ลเหลอะจี
err	ออกเสียง	เอื้อ
error	ออกเสียง	เอื้อะเหอะ
bath	ออกเสียง	บ๊า <u>ธ</u>
bathe	ออกเสียง	เบี <u>ด</u>

กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มคำที่มีรูปสระและตัวสะกดเหมือนกัน พยัญชนะต้นต่างกัน อาจเป็นคำพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ก็ได้ เช่น

bury	ออกเสียง	เบ๊ะหริ
fury	ออกเสียง	ฟิ้วหริ
mead	ออกเสียง	มี๊ด
meadow	ออกเสียง	เม็ดโด

กลุ่มที่ 3 เป็นคำที่มีความหมายอยู่แล้ว เมื่อเติมพยัญชนะอื่นหรือพยางค์ ลงข้างหน้าคำนั้น เสียงจะต่างไป เช่น

aunt	ออกเสียง	ฮ้านท
gaunt	ออกเสียง	ก๊อนท
have	ออกเสียง	แฮ็ฟ
behave	ออกเสียง	บีแฮ็ฟ

กลุ่มที่ 4 เป็นคำที่มีรูปเหมือนกัน แต่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ต่างกัน เช่น

insert	เมื่อเป็น	คำนาม	ออกเสียง	อินเสอท
	เมื่อเป็น	คำกริยา	ออกเสียง	อินเซอท

II. การถ่ายทอดเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ

1. การถ่ายทอดเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษออกมาเป็นตัวพยัญชนะไทย พยัญชนะภาษาอังกฤษมี 21 รูป แต่มีเสียงพยัญชนะมากกว่ารูปพยัญชนะ และมีหลายเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย โดยเฉพาะเสียงก้องซึ่งเป็นเสียงที่มีความสั่นสะเทือนตรงเส้นเสียง [บริเวณคอหอย] ดังนั้นการถ่ายทอดเสียงพยัญชนะบางเสียง จึงต้องมีเครื่องหมายกำกับที่ตัวพยัญชนะภาษาไทย เพื่อให้เห็นความแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

ก. พยัญชนะเดี่ยว

ตัวพยัญชนะ อังกฤษ	ตัวอย่างคำ	ใช้พยัญชนะ ไทย	ตัวอย่างการถ่ายทอดเสียง
b	baby, dab	บ	เบ๊บิ, แด๊บ
c	1. come, uncle 2. censor, cement 3. ocean	ค, ข ช, ส ฉ	คัม, อั้งซี่ล เช่นเสอะ, ลีเม้นทุ โอ้ฉั้น
d	dodder, degree	ด	ด้อดเดอะ, ดิกรี
f	fancy, fertility	ฟ, ฟ	แฟนลิ, เฟอะทิลลิตี
g	1. gig, goggle 2. gigolo, giant	*ก *จ	กีก, ก้อกกิ้ล จิกโกโล, ไซเอนทุ
h	habit, heredity	ฮ, ห	แฮ๊บบิท, หิเร็ดติติ
j	jelly, joyful	*จ	เจิ้ลลลิ, จ๊อยฟูล
k	kid, kinetic	ค, ข	คิต, ชิเนติก
l	lonely, lullaby	ล, หล	โล้นหลิ, ลัลเลอะไบ
m	meaning, mechanic	ม, หม	มี้นหนิง, หมิแค้นหนิค
n	nanny, necessity	น, นน	แน้นหนิ, นนิเช็สสิติ
p	pepper, prefer	พ, พ	เพ็พเพอะ, ฟรีเพ่อ
q	quart, quay, piquant	คว, ค, ข	คว้อท, คั, พ็เซ้นทุ

r	recent, recess	ร, ทร	รีไลน์ท, ทรีเซ็ส
s	1. secret, secrete 2. desert, usage 3. sugar, pressure 4. casual, measure	ซ, ส ซ, ส ซ, ฉ ซ, ณ	ซี้ซริท, ลีครีท ดีเซ็ท, ยู้สลิจ ซุกเกอะ, เพ็ริชเอะอะ แค็ชฉ่วล, เม็ชฉะอะ
t	1. tight, today 2. fortune, patient 3. action, motion	ท, ถ ณ, ซ ณ, ซ	ไท้ท, เกอะเต้ ฟ้อซุ่น, เพ็ฉั้นท แอ็คฉั้น, ม้อฉั้น
v	veto, vicinity	ฟ, ฝ	ฟัโท, ฉิฉั้นหนีถิ
w	wayward, withdraw	ว, หว	เว้เหวิด, หวิดดริอะ
x	1. xenon, xylophone 2. example, exact 3. taxi, exit	ซ กซ คส	เซ่นเนียน, ไ้ซ้เหลอะโฟน อิกซ้ามฝึล, อิกแอ็คคท แท็คลิ, เอ็คลิท
y	yonder, lawyer	ย, หย	ย่อนเดอะ, ล้อเหยอะ
z	1. zebra, frowzy 2. pizza 3. azure	ซ, ส ส ซ, ณ	ซี้เบรอะ, เฟร่าลิ ฟัทเสอะ แอ็ชฉะอะ

ข. พยัญชนะคู่

ตัวพยัญชนะ อังกฤษ	ตัวอย่างคำ	ใช้พยัญชนะ ไทย	ตัวอย่างการถ่ายทอดเสียง
ch	1. chart, teacher 2. character, architect	ช, ฉ ค, ข	ช้าท, ทีชเฉอะ เคะหริคเฉอะ, อ้าชีเถ็คท
ng	singer, finger	ง, งก	ซั้งเหงอะ, ฟั้งเกอะ
nk	drink, monkey	งค, งข	ดริงค, มั่งขิ
ph	phosphorus, graphic	ฟ, ฟ	ฟือสเฟอะเทริส, แกร์ฟฟิค
sh	sheepish, shagreen	ช, ฉ	ชีฟฟิช, แฉะกรีน
th	1. thorn, ether 2. though, mother	ถ, ถ ด	ถ้อน, อี้เถอะ โด้, มัดเดอะ
wh	1. whet, whip 2. whole, whose	ว ฮ	เว็ท, วิพ ฮ้อล, ฮู้ส
wr	wrap, write	ร	แร็พ, ไรท์

*ก, *จ เสียงตัว g และ j ในภาษาอังกฤษเป็นเสียงก้อง ไม่เหมือนกับ การออกเสียง ก, จ ในภาษาไทย แต่ในที่นี้ใช้ตัว ก, จ เพราะไม่ซ้ำกับตัวอื่น ดังนั้นหากจะออกเสียงคำอ่านที่มีตัวสะกด ก, จ สะกดอยู่ในที่นี้ให้พยายาม ดันเสียงให้ออกมาโดยมีการสั่นสะเทือนในลำคอ คงจะพอใกล้เคียงกับเสียง ตัว g และ j

2. วิธีการออกเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย

เสียงที่ไม่มีในภาษาไทย พอจะมีวิธีออกเสียงดังนี้

ช, ฉ ออกเสียงคล้าย ช, ฉ แต่ไม่ต้องใช้ลิ้นกดเพดานปาก เพียงยกลิ้นเกือบชิดเพดานปาก แล้วเปล่งเสียงออกมา

ฌ เป็นเสียงก้อง ออกเสียงคล้าย ช, ฉ แต่ขณะที่เปล่งเสียงให้รู้สึกมีการสั่นสะเทือนในลำคอ

ช, ฌ เป็นเสียงก้อง ออกเสียงคล้าย ช, ฌ แต่ในขณะที่เปล่งเสียงให้รู้สึกมีการสั่นสะเทือนในลำคอ

ช, ฌ ออกเสียงโดยการวางปลายลิ้นไว้ระหว่างฟันบนและฟันล่าง แล้วเปล่งเสียงออกมา

ด เป็นเสียงก้อง ออกเสียงโดยการวางลิ้นในลักษณะเดียวกับ ช, ฌ แต่ใช้ฟันบนกดลิ้นเล็กน้อย แล้วดันเสียงออกมาให้รู้สึกมีการสั่นสะเทือนในลำคอ

ฟ, ฟ เป็นเสียงก้อง ใช้ฟันบนกดด้านในของริมฝีปากเบาๆ แล้วดันเสียงออกมาให้รู้สึกมีการสั่นสะเทือนในลำคอ

3. การใช้เสียงวรรณยุกต์และรูปวรรณยุกต์ เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นคำที่มีทั้งพยางค์เดียวและหลายพยางค์ ซึ่งต้องมีการลงเสียงหนักที่พยางค์ใดพยางค์หนึ่ง ณ ที่นี้จะใช้เสียงวรรณยุกต์และรูปวรรณยุกต์ช่วย โดยให้คำที่มีสระเสียงยาวที่ต้องลงเสียงหนัก ใช้รูปวรรณยุกต์ตรีหรือโท เพื่อให้เป็นเสียงสูง หากเน้นคำที่มีสระเสียงสั้นจะใช้รูปวรรณยุกต์เอกหรือโท เพื่อให้เป็นเสียง

โท เหตุที่ต้องใช้รูปและเสียงวรรณยุกต์ให้ต่างกัน ก็เพราะรูปสระในภาษาไทย เช่น เอะ เอ แอะ แอ เอาะ ออ ถ้าเป็นคำที่ประสมกับสระกลุ่มนี้แล้วมีตัวสะกด จะมีรูปคำเหมือนกัน ขอยกตัวอย่างต่อไปนี้

bet	ออกเสียง	เบ้ท	(สระเอะ)
bait	”	เบ๊ท	(สระเอ)
pencil	”	เพ้นส์ลึ	(สระเอะ)
painful	”	เพ้นฝึล	(สระเอ)
scat	”	ซุแค่ท	(สระแอะ)
scarce	”	ซุแค้ส	(สระแอ)
conflict	”	ค่อนฝลึคท	(สระเอาะ)
corncob	”	ค่อนซ็อบ	(สระออ)



กลุ่มที่ 1

คำที่มีพยัญชนะต้นและสระตัวเดียวกัน แต่ท้ายคำต่างกัน ได้แก่

A

abduct	[แอ็บดักท] v.	ลักพาตัว
abhor	[เอ็บฮอ] v.	เกลียดชัง
ability	[เออะบิลลิติ] n.	ความสามารถ
able	[เอ็บเบิล] adj.	สามารถ
absolute	[แอ็บโซล्यूท] adj.	สมบูรณ์, แน่แท้
absolve	[เอ็บซอลฟ] v.	(ศาล) ประกาศว่าไม่ผิดหรือไม่ต้อง รับผิดชอบ, ให้อภัย
academic	[แอ๊คเคอะเด็มหมิค] adj. n.	เกี่ยวกับหลักวิชาการ, นักวิชาการ
academy	[เออะแค็คเคอะหมิ] n.	สถาบันศึกษาเฉพาะสาขา
accent	[แอ๊คเซ้นท] n.	การเน้นเสียงในพยางค์, สำเนียง (ท้องถิ่น)
accept	[เอ๊คเซ็ปท] v.	รับ, ยอมรับ, รับคำ
accurate	[แอ๊คคิวเริท] adj.	ถูกต้องทุกประการ
accuse	[เอ๊คค्यूส] v.	กล่าวหา